

[Rager.]

at det kun er i den yderste Nødsituation, Staten bør gribe ind. Men Venstre er i Virkeligheden derved vandret over til det Standpunkt, der gennem Aarene var det radikale Venstres Standpunkt.

I Virkeligheden anerkendtes Berettigelsen af det Standpunkt ogsaa i selve Loven i dens § 3. I den er der indført Bestemmelsen om Nedsættelsen af et Udvalg under Statsministerens Forsæde, og dette Udvalgs Opgave skulde være at sikre Samfundets Interesser under Arbejdskonflikter paa behørig Maade gennem Forslag om en passende Lovgivning. Det maa desværre indrømmes, at Udvalgets Resultat er blevet forholdsvis magert. Man skal ikke undervurdere de smaa Fremskridts Ret, og at Samfundet gennem de Ændringer, der foreslaas i det her foreliggende Forslag, kommer et lille Skridt frem ad Betryggelsens Vej, det kan vist næppe omdisputeres, men der er langt endnu, inden vi er naaet tilstrækkelig langt.

Efter hele den Samfundsopfattelse, som er min og mit Partis, maa jeg beklage dybt, at der ikke har været Mulighed for at komme videre. Jeg henviser til, at under vanskelige Tider som de nuværende særlig vanskelige Tider paa det økonomiske Omraade ser vi jo, hvordan Kritikken mod det parlamentariske Styre vokser. Der stilles meget ofte til os, som forhandler i denne Sal, Krav, der er ganske uberegtigede; det hviler ofte paa Ukendskab til eller i alt Fald Mangel paa fornøden Hensyntagen til de Forhold, det er givet os at arbejde under, men der skabes derved en Opinion, som vi ikke maa være uopmærksomme over for, hvis vi vil forsvare den Statsskik og den Styreform, som vi er Tilhængere af, og i første Række er det, der kræves, fast og bestemt Handling. Man kræver, at der skal ske noget; i Tider som de nuværende ønsker Folket i Virkeligheden at regeres, men det kan ogsaa ske ad parlamentarisk Vej, blot vi selv vil det.

Nu maa man ikke opfatte disse Bemærkninger saaledes, at jeg mener, at en Opinion er fremme, som her i Landet skulde kunne føre til Ændring i vor grundlæggende Styreform; men jeg er opmærksom paa Kritikken, og jeg melder mig som Tilhænger af, at Staten i Tider som de forhaandenværende maa være klar til at gribe fast ind, saa at vi ikke udsætter Landets Befolkning for større Vanskeligheder end dem, Forhold paaført os udefra allerede volder.

Det er ud fra disse Betragtninger, jeg meget kunde have ønsket, at det Udvalg,

der var blevet nedsat, havde kunnet enes om saadanne Bestemmelser, at der i Dag kunde have foreligget et Lovforslag, der garanterede os Arbejdsfreden i endnu højere Grad end det Lovforslag, her er forelagt. Det, jeg savner som Slutten paa Bygningen, er naturligvis den tvungne Voldgift, om hvilken der som yderste Nødhjælp i de vanskeligste Situationer blev stillet Forslag saavel af Forligsmanden som af Næstformanden i Den faste Voldgiftsret, et Forslag, som jeg tiltraadte med en enkelt Ændring, nemlig den, at Afgørelsen af, hvornaar Voldgiften skulde anvendes, ikke skulde ske ved en Udtalelse af hele Rigsdagen, men kun ved en Udtalelse af dette høje Ting. Jeg er slet ikke blind for, at man vilde skabe en stærkere Baggrund for en eventuel Voldgiftskendelse, naar ogsaa Oppositionens Balplads, det andet høje Ting, skulde være indforstaaet med dens Afsigelse; men som principielt Standpunkt kunde jeg alligevel ikke anbefale den Vej, for den vilde betyde en Styrkelse af det andet høje Ting, og mod en saadan vil jeg altid vende mig.

Men maa jeg sige om den tvungne Voldgift, at for at den skulde kunne virke tilfredsstillende, maatte man have Sikkerhed for, at det kun er ved de Konflikter, der truer Samfundets Livsfunktioner, og som Samfundet har Ret til at værgе sig imod, den kunde komme til at træde i Kraft.

Jeg vil endvidere sige, at man maatte have Sikkerhed for, at en saadan Konflikt først blev bragt frem for Voldgiftsdomstolen, naar den offentlige Mening virkelig stod bagved med en saadan Styrke, at der deri laa en Garanti for, at der vilde være en virkelig Autoritet bag Rettens Kendelser. Endvidere maatte det være saaledes ordnet, at Parterne ikke i Forvejen under de forudgaaende Forhandlinger nogen Sinde kunde faa Sikkerhed for, om Sagen kom til tvungen Voldgift, idet dens Tilstedeværelse som sidste Instans da vilde være ødelæggende for Forhandlingerne paa det tidligere Stadium.

Jeg har ønsket at fremsætte disse principielle Udtalelser om Spørgsmaalet tvungen Voldgift, men skal ellers ikke opholde mig længere derved. Forholdet er jo det, at vort Standpunkt her ikke er det Standpunkt, der findes hos det med os allierede Regeringsparti, og i Henhold til det skabte Samarbejdets Grundlag, hvis udmærkede Bæreevne har vist sig at være saadan, at det lover godt for et fortsat og frugtbart Samarbejde, maa selvfølgelig Forslaget om den tvungne Voldgift glide ud ved denne Lejlighed; men jeg føler mig forvisset om,